

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปัจจุบัน ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลคนไว้ในมาตรา 4 ว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง” และมาตรา 28 วรรคแรก ได้บัญญัติไว้ว่าบุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน (บรรเจ็ดสิงคะเนติ. 2555: 85)

การศึกษาพิเศษ เป็นการจัดการศึกษาที่รัฐจัดให้สำหรับเด็กพิการหรือเด็กที่มีความบกพร่องประเภทต่างๆ ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ เด็กออทิสติก และเด็กพิการซ้อน นอกจากนี้ยังรวมไปถึงเด็กที่มีความเฉลียวฉลาดที่เรียกว่าเด็กปัญญาเลิศอีกด้วย (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2556: 1)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 เรื่องสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษาในมาตรา 10 วรรคสอง กล่าวว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ และวรรคสาม กล่าวว่า การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และจากพระราชบัญญัติการจัดการศึกษา พ.ศ. 2551 เรื่องสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา และมาตรา 5 กล่าวว่า คนพิการมีสิทธิทางการศึกษา ดังนี้ 1) ได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิต พร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา 2) เลือกบริการทางการศึกษา สถานศึกษาระบบและรูปแบบทางการศึกษา โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และความต้องการจำเป็นพิเศษ และ 3) ได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งจัดหลักสูตร

กระบวนการเรียนรู้ การทดสอบทางการศึกษาที่เหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของ คนพิการแต่ละประเภทและบุคคล และมาตรา 8 วรรค 5 กล่าวว่า สถานศึกษาใดปฏิเสธไม่รับคนพิการ เข้าศึกษา ให้ถือเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมตามกฎหมาย และในมาตรา 19 กำหนดให้สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามีหน้าที่ดำเนินการจัดการศึกษาโดยเฉพาะการจัดการเรียนร่วม การนิเทศ กำกับ ติดตาม เพื่อให้คนพิการได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพตามที่กฎหมายกำหนด (สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2555: 3)

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อที่ว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ ถ้าได้รับโอกาสในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับ ความพิการของเขา แนวการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่สำคัญ คือ ให้โอกาสเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับคนปกติในโรงเรียนปกติ และดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนร่วมกับบุคคล อื่นๆ การจัดการเรียนรวมในโรงเรียนจึงนับเป็นก้าวสำคัญของการปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทย (ดารณี อุทัยรัตนกิจ; และคณะ. 2546: 53-58) ในการจัดการเรียนรວมนั้นเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ เข้าเรียนรວมนั้นใช้เวลาส่วนใหญ่ในห้องเรียนปกติร่วมกับเพื่อนปกติ แต่ไม่ได้หมายความว่าเด็กทุกคน ได้เรียนรู้ด้วยหลักสูตรเดียวกัน แต่เด็กเรียนรວมกันด้วยการปรับหลักสูตรให้ตอบสนองความต้องการ เฉพาะคนเพื่อให้ทุกคนได้รับการศึกษาตามความต้องการและความจำเป็นของแต่ละคน (Stainback; & Stainback. 1996: 87-96) เนื่องจากผลการศึกษาวิจัยในต่างประเทศยืนยันว่าการศึกษาแบบการ เรียนรວมนั้นให้ประโยชน์ทั้งด้านวิชาการและสังคมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (Baker; Wang; & Walberg. 1994: 33-35; Stainback; & Stainback. 1992: 45-47) และเป็นประโยชน์ต่อเด็กปกติ ด้วย (Staub; & Peck. 1994: 36-40)

การจัดการเรียนรວมในประเทศไทยเป็นเรื่องที่ค่อนข้างใหม่และเพิ่งจะได้รับความสนใจใน วงการศึกษาเป็นอย่างมากในช่วงการปฏิรูปการศึกษาโดยเฉพาะหลังจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ดังนั้น การจัดการเรียนรວมในโรงเรียนจึงเชื่อมโยงกับความเคลื่อนไหว ในการปฏิรูปการศึกษา ในอดีตเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาใน โรงเรียนพิเศษสำหรับความพิการเฉพาะด้าน จนกระทั่งตั้งแต่ปีการศึกษา 2547 เป็นต้นมา สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีนโยบายให้สถานศึกษาในสังกัดจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ในรูปแบบการเรียนรວม โดยใช้โครงสร้างซีท (SEAT Framework) และการบริหารจัดการทั้งระบบโดย ใช้โรงเรียนเป็นฐาน (SBM) และได้คัดเลือกโรงเรียนเข้าร่วมโครงการโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรວม ครอบคลุมทุกอำเภอๆ ละไม่น้อยกว่า 2 โรงเรียน ในปีการศึกษา 2555 มีโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรວม จำนวนทั้งสิ้น 5,014 โรงเรียน และมีโรงเรียนเครือข่ายที่มีเด็กพิการเรียนรວมอีก จำนวน 17,448 โรงเรียน มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มโอกาสให้เด็กพิการทุกคนได้เข้าเรียนและเรียนโรงเรียนใกล้บ้าน และเพื่อเป็นการ

ยกระดับคุณภาพของการจัดการเรียนร่วม ดังนั้น จึงมีแนวคิดใหม่ทางการศึกษาเกิดขึ้น และแนวคิดใหม่แบบนี้เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษเข้ามาสู่รูปแบบของการศึกษาแบบเรียนรวม โดยเริ่มจากแนวคิดพื้นฐานทางการศึกษาพิเศษ 2 แนวคิด คือ การเรียนร่วม (Integration approach: การจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการได้เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติเป็นบางส่วน และการเรียนร่วม (Mainstream approach: การจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการได้เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติอย่างน้อย 1 วิชา จนกระทั่งครบทุกวิชา และรับบริการทางการศึกษาเพิ่มเติมในโรงเรียนปกติอย่างเต็มเวลา ต่อมาจึงพัฒนาเป็นแนวความคิดใหม่ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่เรียกว่า “การเรียนรวม ” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2555: 4) และจากการศึกษาของ สุภาพร ชินชัย (2550) พบว่าปัจจัยภายในโรงเรียนที่ส่งผลต่อความพร้อมของครูในการจัดการเรียนร่วมนั้นคือความพร้อมของโรงเรียนทางด้านอาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ บุคลากร และหลักสูตรของโรงเรียนมีระดับความพร้อมอยู่ในระดับต่ำ รวมทั้งความพึงพอใจของครูอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนร่วมให้ประสบความสำเร็จได้ ทั้งนี้ที่เป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม สำหรับปัจจัยภายนอกโรงเรียนนั้น พบว่าเป็นปัญหาจากการที่พ่อแม่ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีความพิการประเภทต่างๆ โดยเฉพาะเด็กที่มีความพิการเพียงเล็กน้อย เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เด็กปัญญาอ่อนเล็กน้อย หรือเด็กออทิสติกที่มีความสามารถสูง เด็กสมาธิสั้น ทำให้เด็กไม่ได้รับการวินิจฉัยและการบำบัด และขาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษาที่เหมาะสมตั้งแต่ระดับปฐมวัยซึ่งเป็นช่วงที่สำคัญที่สุดของการศึกษา และการขาดบุคลากรทางการแพทย์และนักจิตวิทยาที่จะตรวจวินิจฉัย รวมทั้งให้คำแนะนำแก่พ่อแม่และชุมชนในการพัฒนาช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่ง สุภาพร ชินชัย (2548) ศึกษาพบว่าจากการที่มีความจำกัดทางด้านทรัพยากรและองค์ความรู้ในการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จึงส่งผลให้เกิดปัญหา และความจำกัดด้านปริมาณและคุณภาพของบุคลากร งบประมาณ แหล่งสนับสนุน ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารและการจัดโครงการ การทำงานร่วมกันของนักวิชาชีพสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ความพิการ เทคโนโลยีทางการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เครื่องมือและกระบวนการตรวจวินิจฉัย และองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการพิเศษของเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภท จะเห็นได้ว่าการสร้างความตระหนักของบุคคลในสังคมถึงความสำคัญ และความจำเป็นของการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะก่อให้เกิดความร่วมมือและการทำงานเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพขององค์กรต่างๆ ในสังคม ความรู้และทักษะในเรื่องกระบวนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษของครู ผู้บริหารโรงเรียน เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดและส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพของการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การจัดการฝึกอบรมครูและผู้บริหารโรงเรียนให้มีสมรรถนะ (Competencies) ที่สำคัญ คือ มีความรู้ลึกซึ้งเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภท กระบวนการจัดการเรียนรวม การปรับหลักสูตรการ

เรียนการสอนและการทำงานเป็นทีมกับนักวิชาชีพสาขาอื่นๆ จึงมีความสำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้สูงสุดของนักเรียน (ดารณี อุทัยรัตนกิจ; และคณะ. 2546; สุภาพร ชินชัย. 2550)

จากการศึกษางานวิจัยและปัญหาที่พบจากการจัดการเรียนรวม ซึ่งส่งผลให้การจัดการเรียนรวมไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากครูผู้สอนขาดองค์ความรู้เรื่องการจัดการศึกษาพิเศษ สถานศึกษาขาดความพร้อมในเรื่องของบุคลากร สื่อ อาคารสถานที่ ผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้อง รวมทั้งความไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของรูปแบบที่สถานศึกษาแต่ละแห่งนำมาใช้ เนื่องจากการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ซึ่งมีโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัด คือ จังหวัดปทุมธานี จำนวน 21 โรงเรียน และโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดสระบุรี จำนวน 21 โรงเรียน ซึ่งทั้งสองจังหวัดมีนักเรียนทั้งสิ้นจำนวน 64,892 คน และมีโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 จังหวัดปทุมธานีและจังหวัดสระบุรี จำนวน 20 โรงเรียนต้นแบบจัดการเรียนรวม จำนวน 6 โรงเรียน จากข้อมูลสารสนเทศประจำปีการศึกษา 2556 มีจำนวนนักเรียนพิการเรียนร่วมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 มีผู้พิการ จำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 0.37 โดยแยกตามประเภทความพิการได้ 9 ประเภท และในปีการศึกษา 2558 โรงเรียนที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 จำนวน 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบ้านหมอ “พัฒนานุกูล” โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม โรงเรียนมวกเหล็กวิทยา โรงเรียนโคกกระท้อน “กิตติวุฒิวิทยา” โรงเรียนหนองแขงวิทยา และโรงเรียนปทุมธานี “นันทมนีบำรุง”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ สำหรับสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาของการจัดการเรียนรวม
2. เพื่อสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรวมที่พัฒนาขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยรูปแบบการจัดการการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ สำหรับสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เขต 4 ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบผสม (Mixed Method)

1. ขอบเขตเนื้อหา

รูปแบบการจัดการการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ สำหรับสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เขต 4 ที่พัฒนาขึ้นครอบคลุมเนื้อหาที่สำคัญ ดังนี้

- 1.1 หลักการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม
- 1.2 หลักสูตรและการจัดการเรียนรวม
- 1.3 ยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ
- 1.4 ปัจจัยที่เอื้อต่อความสำเร็จของโรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนรวม
- 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งต่างประเทศและในประเทศ

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาของการจัดการเรียนรวม ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้รับผิดชอบการจัดการเรียนรวม จำนวน 40 คน โดยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Method) รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าและวิเคราะห์เนื้อหา

2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ประชากร เป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการศึกษาพิเศษ เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก โดยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Method) จำนวน 21 คน และเป็นผู้ยินดีที่จะสละเวลาให้ สามารถตอบแบบสอบถามได้จนเสร็จสิ้นกระบวนการ และสามารถติดต่อได้สะดวก รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ได้แก่ แบบสอบถามแบบปลายเปิดและมาตราส่วนประมาณค่า

2.3 การประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรวม

ประชากรที่ใช้ในขั้นการประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรวม ได้แก่ ผู้บริหาร และครูผู้รับผิดชอบการจัดการเรียนรวม จำนวน 40 คน

3. ขอบเขตระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ตั้งแต่ปลายปีการศึกษา 2556 ถึงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา คือ รูปแบบการจัดการการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ

นิยามศัพท์เฉพาะ

การเรียนรวม หมายถึง การจัดการศึกษาเพื่อให้ทุกคนได้รับสิทธิที่จะได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพ ระหว่างนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเรียนรวมกับนักเรียนทั่วไป ในโรงเรียนเดียวกัน บนความเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยก

ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลสำเร็จของการจัดการเรียนรวมเป็นไปตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ

รูปแบบการจัดการการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง รูปแบบการจัดการศึกษา ระหว่างนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนรวมกับนักเรียนทั่วไปในโรงเรียนเดียวกัน โดยกำหนดให้การจัดการเรียนรวมในด้านต่างๆ เป็นไปตามลักษณะของโครงสร้างการบริหารโรงเรียน ได้แก่ ด้านการบริหารทั่วไป ด้านการบริหารงานแผนงานและงบประมาณ ด้านการบริหารงานบุคคล และด้านการบริหารงานวิชาการ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

เด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง เด็กที่ไม่อาจพัฒนาความสามารถได้เท่าที่ควรจากการเรียนการสอนตามปกติ ทั้งนี้เนื่องจากสภาพความบกพร่องหรือความแตกต่างทางร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ อันได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านการมองเห็น ทางการได้ยิน ทางสติปัญญา ระดับเรียนรู้ได้ และบกพร่องทางด้านการเรียนรู้ เด็กสมาธิสั้นและชนผิดปกติ ในการศึกษาครั้งนี้ไม่รวมเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือเด็กปัญญาเลิศ

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการโรงเรียนและรองผู้อำนวยการโรงเรียนที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกาศให้โรงเรียนเป็นโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4

ครู หมายถึง ครูผู้รับผิดชอบการจัดการเรียนรวม ในโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนรวม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4

สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 หมายถึง โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดปทุมธานีและจังหวัดสระบุรี ที่ได้รับการประกาศจากสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เป็นโรงเรียนต้นแบบจัดการเรียนรวม

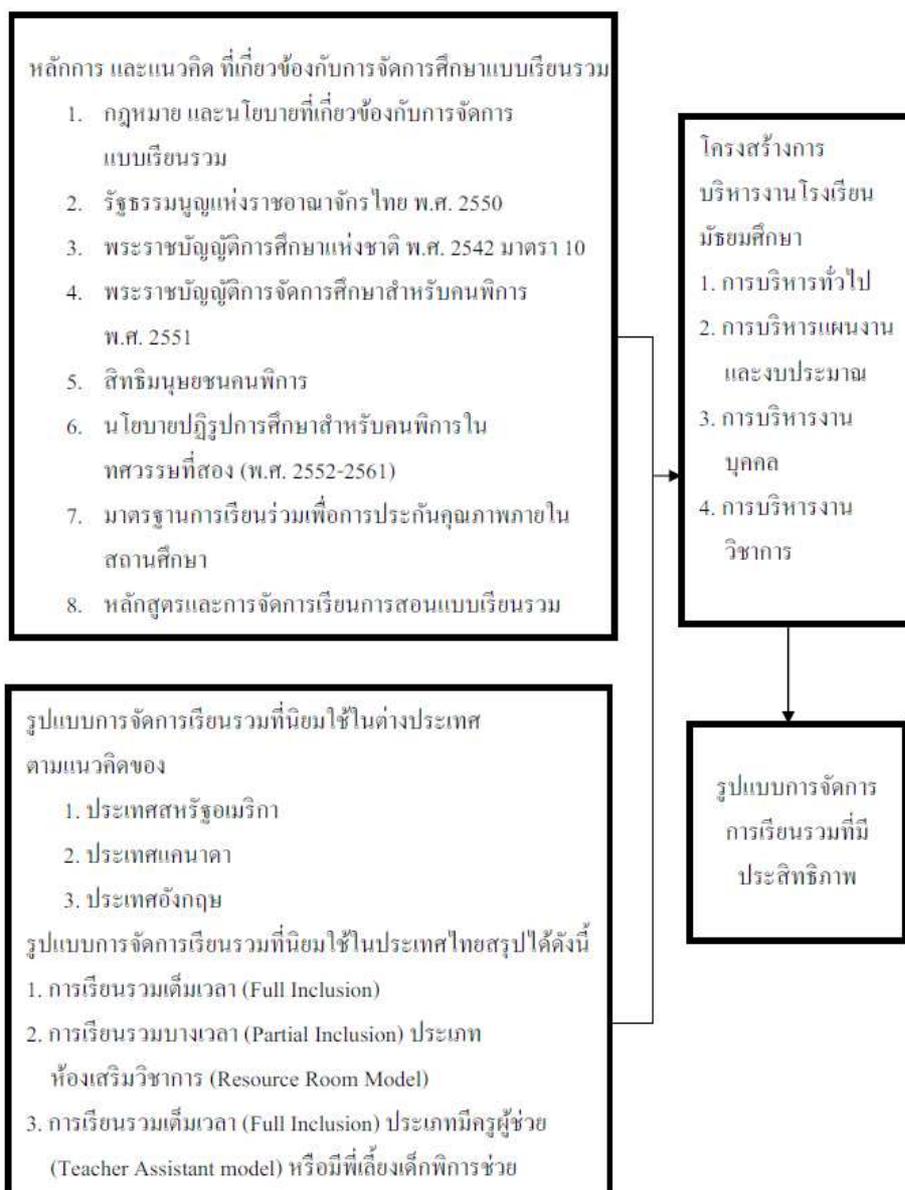
การประเมินรูปแบบ หมายถึง การประเมินความเป็นไปได้ ของการนำรูปแบบไปใช้ในสภาพจริง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบการจัดการการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ สำหรับสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 4 และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในพื้นที่อื่นๆ ที่มีสภาพแวดล้อม และบริบทที่ใกล้เคียงกัน
2. เป็นประโยชน์ต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็น ข้อมูลประกอบการส่งเสริมการจัดการเรียนรวมของสถานศึกษาในสังกัดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. ได้ประโยชน์ต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษครูผู้ปกครองและชุมชนในเรื่องการจัดการ การเรียนรวม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การดำเนินการวิจัย รูปแบบการจัดการการเรียนรวมที่มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร หลักการ และแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมที่นิยมใช้ในต่างประเทศและ ในประเทศ รวมทั้งศึกษาโครงสร้างในการบริหารงานโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จึงได้กำหนดกรอบแนวคิด ในการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย